

til at sørge for dem efter vor bedste Overbevisning. Og i saadanne Tilfælde, hvad gjøre vi saa? Saa anmode vi, som det nu er blevet nødvendigt, efterat der er vedtaget Vndringsforslag, det andet Thing om endnu engang at underkaste Loven Overveielse. Fører denne Overveielse ikke Thingene nærmere til hinanden, ja, saa kan Landsthinget jo endnu foranledige en Sammentomst mellem begge Things Delegerede og forsøge saaledes at komme til Enighed. Men i intet af disse Skridt, som Forsatningen jo selv anviser os, ligger der den allermindste Antydning til Angreb paa det andet Things konstitutionelle Ret eller det mindste Spor til Anfægtelse af den Nødvendighed, der tilkommer Folkethinget. Det er kun Regn paa, at Landsthinget hverken kan eller vil opgive al sin Ret til at deltage i Finantslovens Vedtagelse, det er et Regn paa, at Finantsloven endnu ikke er „erobret“ tilbage for det andet Thing, og Landsthingets Forhandling af den bleven til en aldeles betydningsløs Form. Da en Finantslov kun kan komme ud, naar begge Thing blive enige om den, og da Veto mod Veto, hævdet til det Alleryderste, kun giver til Facit: Ingen Finantslov, og da Iste-Tilveiebringelsen af en virkelig Finantslov maa antages at være skadelig for Stat og Samfund, nebbrydende for Forsatningen og ikke til nogen Væde for nogen af de lovgivende Forsamlinger, tror jeg, man absolut maa forudsætte, at en saadan Enighed altid er mulig at naa. Nu kan der saa spørges, om Landsthinget da i det givne Tilfælde gjør en forsvarlig og forstændig Brug af sin Ret til at sende Finantsloven tilbage, og der kan ligeledes spørges, om de Vndringer, som Udvalgets Flertal har foreslaaet og det høie Thing vedtaget, ere saa magtpaaliggende, at det er rigtigt, at vi for deres Skyld forandre Finantsloven, forsinke dens Tilendebringelse og udsætte den for ikke at blive til. Udvalgets Flertal har været enigt om at anse dette i det givne Tilfælde for rigtigt. Dersom ærede Modstandere havde Ret i, at disse Tvistepunkter vare fuldkommen betydningsløse, ja endog latterlige, hvad vilde da være lettere for dem end at indrømme Landsthinget, hvad de selv mene Intet betyder? Saa vilde jo Konflikten med det Samme være forbi! Men jeg tror, at det høie Thing vil være enigt om at tillægge dem endog saa megen Betydning. Det er ganske vist, at Spørgsmaalet om Embedsmændenes Dyrtidstillæg, om dette Størrelse og Omfang, kun er et rent Billigheds-spørgsmaal; men naar den Grændse, som har været sat for Tillægget, har bestaaet i 5 Aar, have Alle de, der have nydt det, erhvervet sig et stort Billighedsfrav paa fremdeles at faae det, da Livsforholdene jo ikke ere forandrede. Af dem har man nu de 2 sidste Aar villet udelukke endel, af hvilke mange ere fuldkommen saa trængende som de, man har villet lade beholde det. Hvad Universitetets Underbalance angaar og Dækningen af den,

er det jo i Betænkningen antydet, at det er et Spørgsmaal af principiel Natur. Det, som det her gælder om, er, om ved et Magtsprog af Folkethinget trods Regjering og trods Landsthingets Modstand det hele økonomiske Grundlag skal drages bort fra en af Statens vigtigste Institutioner. Dernæst er Spørgsmaalet om en ny Skibsbygning kun et administrativt Spørgsmaal, som heller ikke bør afgjøres mod Regjeringens Villie og alle Sagtyndiges enstemmige Forlangende. Endelig naar ganske sikkert bag alle Spørgsmaalene den ikke udtalte, men meget let tilfløede Mening, at Landsthinget i Virkeligheden ikke er berettiget til at foretage nogen Vndring i Finantsloven. Naar nu ogsaa den Paaftand høres og er gjentagen af det ærede Mindretal, at det ikke er muligt for Folkethinget at give efter paa noget af disse Spørgsmaal, fordi de have været Gjenstand for gjentagne Oplysninger af det andet Thing, føres Sagen jo for Eiden ikke mellem Regjeringen, der har opløst Folkethinget, og det, men den føres mellem Folkethinget og Landsthinget. Landsthinget har jo imidlertid ingen Andel i Oplysningerne, og det er ikke undertastet nogen umiddelbar Dom af Folkethingets Vælgere, forsaavidt de ikke deltage i at danne den offentlige Mening her i Landet; men for dennes Dom tror jeg virkelig ikke, at Landsthinget behøver at frygte. Derved kan Landsthinget altsaa paa ingen Maade efter min Mening være fritaget for sin grundlovmæssige Pligt, som er at afgjøre Finantsloven efter sin Overbevisning, og naar denne Overbevisning er en anden end Folkethingets, maa vi opfordre dette til paany at undergive de 3 Punkter en fornyet Overveielse. Ganste vist er Sandsynligheden for, at denne Overveielse vil føre Thingene nærmere til hinanden, muligvis ikke stor, og det er derfor rimeligt, at Finantsloven ogsaa vil komme til at gjennevandre det sidste Skridt, som Grundloven aabner for at tilveiebringe Enighed mellem Thingene. Det er ogsaa denne Mulighed, som Udvalgets Flertal har haft for Øie i Betænkningen. Det er derfor, vi have undladt at foreslaa Vndringer i en Mængde andre Punkter, uagtet vi ikke billige deres Indhold; det er derfor, vi ikke have kunnet tiltræde de af de to høitærede Ministre stillede Vndringsforslag til Lovforslaget, ikke fordi vi ikke billige Indholdet af disse Vndringsforslag, men fordi vi ikke vilde modtage deres Vedtagelse af Folkethinget som et Afdrag paa de 3 Punkter, som nu ere Landsthingets egne. Det er endelig derfor, at vi foreslaa disse vedtagne ganske i den samme Form, hvori de forrige Sommer forgjæves forelaa til fælles Behandling og prøvedes udjævne. Men tillige have vi udtalt, at ligesom da ere vi endnu forberede paa at gjøre Indrømmelser og Ofre. Selvfølgelig maa vi forudsætte, at den samme Beredvillighed er tilstede ogsaa hos det andet Thing. Det forekommer mig endog saa, at det vilde være fornærme-